

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, סברתי כי ניתן לקבל את הצהרת נפגעת העבירה, אם כי יוענק לה משקל נמוך מזה שהיה ניתן לה, לו הייתה מוגשת במועד ועל-פי תקנות זכויות נפגעי עבירה, התשס"ב-2002 (להלן - **התקנות**).

ראשית, בניגוד לטענת הסניגור, מלשון סעיף 18 לחוק ולשון תקנה 11 לתקנות, אין מדובר ב"תצהיר" כמובנו בסעיף 15 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, הדורש אימות חתימה ואזהרה ע"י המוסמך לעשות כן, אלא מדובר ב"הצהרה" בכתב, שלפי טופס 2 לתקנות, צריכה להיות חתומה ע"י נפגע העבירה, כשהוא מצהיר שדבריו הם אמת.

שנית, עם זאת, צודק הסניגור כי בניגוד להוראות תקנה 11 וטופס 2 לתקנות, נפל פגם בכך שההצהרה אינה חתומה חתימה של ממש. אלא שנוכח חזקת התקינות המנהלית, והעולה מהבקשה המפורטת של המאשימה, אני סבור שאין לחלוק את אותנטיות ההצהרה, דרך עריכתה (כתיבתה ע"י המתלוננת), והעברתה לתביעה באמצעות נכדתה, לרבות הקשיים בהעברתה מחו"ל, הגם שצריכה הייתה להיות חתומה כמקובל, בכתב ידה של המתלוננת.

שלישית, תכליתה של הצהרת נפגעת העבירה היא מתן אפשרות לנפגעת להשמיע את קולה, כאשר שיתופה בהליך הפלילי "מותנה בהבנה ובהתייחסות לבעיות הקורבנות, הוא אינטרס חיוני של מדינות העולם לחיזוק מלחמתן בעבריינות" [הצעת חוק זכויות נפגעי עבירה בהליך הפלילי, התשס"א-2001, **הצעות חוק 2978**, כ"ח בשבט התשס"א, (21.2.2001)]. מדובר בזכות מהותית המתאזנת עם זכותו של נאשם להליך הוגן, ויש לה חשיבות בהבאת מרבית הקולות לפני בית המשפט, האמון על שקילת מירב השיקולים הרלבנטיים בעת גזירת העונש. מזווית ראייה זו, בהתחשב בתגובתו המנומקת של הסניגור גם לגופה של ההצהרה, נדמה כי נשמר גם האינטרס של הנאשם להגיב על הראיה האמורה.

נוכח האמור, אני מקבל את ההצהרה, הגם שהמשקל שיינתן לה נמוך. ככל שהצדדים יבקשו להשלים טיעוניהם מחר בהקשר זה, הדבר יתאפשר.

נא לשלוח לצדדים בדחיפות.

ניתנה היום, כ"ה אייר תש"פ, 19 מאי 2020, בהעדר הצדדים.